

ADVENTNI KOLEDAR

2013

Skupaj z otroki vsega sveta pripravljamo pot za Jezusa.

Skupaj z otroki vsega sveta pripravljamo pot za Jezusa.

»OTROCI ZA OTROKE«

Dragi otroci, spoštovani starši!

Veselimo se mnogih darov, sposobnosti, napredka, uspehov, sreče ...

Vedno pa ni in tudi ni bilo vse lepo. Marsikje po svetu je več teme kot svetlobe.

Bog sam je v temo prinesel luč, ko je ustvaril vesolje in človeka. Toda človek je večkrat naredil temo. Zato je Bog ponovno pokazal, da je Oče nas vseh – poslal nam je Sina za našega brata in rešitelja. Ta nas uči in tudi kaže, kako naj živimo, da bomo res srečni. Njegov nasvet je zaobjet v stavku: »Ljubi Boga z vsem srcem in bližnjega kakor samega sebe!« /Mt 22,36-39/

Adventni čas je namenjen ravno temu, da se bolj približamo Jezusu, in da se spet povežemo med seboj.

Tale adventni koledar naj vam pomaga na poti k Jezusu, da bi ga ob praznovanju božiča s srcem objeli.

Prav tako pa ob vsakdanjem prebiranju koledarja pokažite razumevanje in pomoč – torej odprto srce – za vse okoli vas – tudi za tiste, ki tam daleč po svetu lačni, bolni in nepismeni hrepenijo po sreči.

Z vsakdanjo molitvijo bodite na poti k Jezusu, kot pisatelj Luka odkrivajte skrivnosti adventa (Gospodovega prihoda), z darovi pa polnite škatlico (ki jo najdete v sredini tega koledarja) in pomagajte lačnim otrokom po svetu spremeniti življenje na bolje.

Česar se mi veselimo – radi z drugimi delimo!

Svojo škatlico, svoj dar Jezusu v lačnih otrocih, prinesite za božič k jaslicam.

Hvala vam za vaše molitve!

Hvala za vaše darove za lačne otroke!

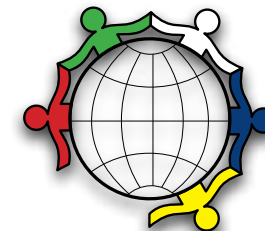
ZVEZDICA pomeni nalogo – če ste jo opravili, jo pobarvajte.

Prebiranje adventnega koledarja lahko spremljate vsak večer tudi na Radiu Ognjišče v rubriki Otroški dober večer - ob 19.20.

Evangelij: Mt 4,18-22 »Hodita za menoj ...« Pustila sta vse in šla za njim.

**Iskati pot do Jezusa –
pomeni najti bližnjega.
Biti dober vsem ljudem –
pomeni priti v Betlehem.**

ADVENTNI VENEC

Navada, da za advent prižigamo sveče na vencu, je še precej mlada. Ideja se je porodila evangeličanskemu teologu Johannu Wichernu. Vodil je ubožnico za sirote brez staršev. Vsako leto so ga otroci pred božičem spraševali, kako dolgo je še do svetega večera. Da je otrokom olajšal čakanje, je leta 1839 prvič postavil leseno kolo stare kočije s 24 svečami, 20 rdečih malih in 4 bele velike za nedelje. Tako so otroci lahko sami prešteli manjkajoče dneve do božiča.

V današnjem času damo na adventni venec štiri sveče - vsaka pomeni en adventni teden. Ko se zvečer zberemo k molitvi, prižigamo prvi teden eno, drugi teden dve itd. Vedno več svetlobe je, vedno bliže je praznik Jezusovega rojstva.

Z jutrišnjo - prvo adventno nedeljo - vas vabim, da skupaj z evangelistom Luko gremo na pot, iščemo in odkrivamo, kako je našel Jezusa - da ga bomo našli tudi mi.

Ne pozabimo pa na lačne otroke. Z mislijo na Jezusa podarimo kakšen evro v priloženo škatlico.

**Cvetlice niso samo lepe, so tudi polne medu,
ampak samo čebele najdejo sladkobo. Goethe**

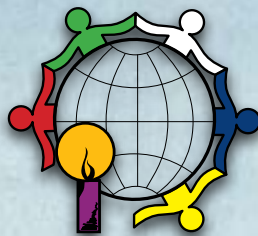
**Naredi si adventni venček,
sestavi škatlico za darove
za lačne otroke.**

Zgodbe »Naloga za Luko« nam je dal na razpolago dr. Michael Kapeller, katoliški teolog iz Celovca. Mi smo za vsak dan dodali le besedilo iz svetega pisma, izrek in nalogo. Gospodu Michaelu se za razumevanje in sodelovanje lepo zahvaljujemo.

Evangelij: **Mt 24,37-44** »*Bodite torej budni ...*«

*Pot iskali so ljudje,
da bi temé rešili se;
mi pa budni zdaj bodimo,
da rešitve luč dobimo.*

LUKA PREJME PISMO

Živijo, jaz sem Luka, zdravnik, stanujem v Antiohiji. Zapisujem tudi zgodbe. To pomeni, da se zanimam za dogodke, ki so že minili in potem zapišem to, kar se je zgodilo.

Za Jezusa sem izvedel od apostola Pavla. Nekega dne se je pojavil v našem mestu in začel pripovedovati. Na sredi mestnega trga. Kar sem tam slišal, me je prevzelo in spremenilo. Jezus je bil velik učitelj, prijatelj ljudi. Ozdravljal jih je in govoril o Bogu kot še nihče pred njim. Njegovo življenje je potekalo čisto drugače, kot so njegovi prijatelji upali in pričakovali. V Jeruzalemu je bil prijjet, obsojen in na križ pribit. Ampak s tem se zgodba ne konča. Po treh dneh je vstal od mrtvih in se prikazal svojim prijateljem.

Najprej tej zgodbi nisem hotel verjeti. Ampak iz Pavla je izžarevala neka izredno velika moč. Prepričan sem, da je bilo vse to res. Zato sem se dal krstiti in sedaj si prizadevam, da bi živel kot Jezus. Rad bi spoznal še kaj več o Jezusu in izvedel, kako je živel. Zato sem se napotil v Kafarnaum pri Genezareškem jezeru, kjer je Jezus dolgo živel. Tu sem hotel najti njegove sledi. Včeraj pa sem prejel nenavadno pismo. Poslal ga je bogat trgovec, po imenu Teofil (od Boga ljubljen). Napisano je bilo:

Visoko spoštovani Luka, od apostola Pavla sem izvedel, da si tudi ti eden od Jezusovih prijateljev. To me veseli. Vem tudi, da se zadržuješ v Kafarnaumu, ker bi rad raziskal Jezusovo življenje. Zato imam zate pomembno nalogo: O Jezusu sem bral veliko zgodb, ampak nobene o njegovem rojstvu. Neizmerno me zanima, kako je bilo takrat. Zato te prosim, da zapišeš zgodbo o Jezusovem otroštvu. Ampak natanko tako, kakor se je zgodila. Zanesem se nate. Prijazen pozdrav!

Teofil

*Sonce ne čaka, da ga
zaposijo, naj izlije svojo
svetlobo in toploto.* Epikpret

Molimo za našo družino,
da bi se radi zbirali k skupni molitvi.

Molimo za vse naše misijonarje
in misijonarke.

Evangelij: **Mt 8,5-11** »*Gospod, nisem vreden, da prideš k meni ...*«

OVCA POMAGA LUKU

Oh, ta Teofil! Se ta človek sploh zaveda, kaj zahteva od mene? Sploh ni enostavno opisati let, ko je Jezus oznanjal in ozdravljaj ljudi. Od njegovega rojstva je namreč preteklo več kot 80 let! Kako naj o tem kaj izvem? Vsi, ki so bili takrat prisotni, so gotovo pomrli. Ne, to je popolnoma brezupno početje. Niti ne vem, kje naj začnem iskati in koga naj kaj vprašam. Ampak nenavadno je tole. Odkar sem včeraj od nekega sla dobil tole sporočilo, se mi med nogami kar naprej motovili neka ovca. Kar nadležna je že. Večkrat sem jo že prepodil. No, pa glej, spet leži pri mojih nogah. Gleda me, kot bi mi hotela nekaj povedati. Ampak kaj? Gotovo je pobegnila proč od svoje črede in sedaj se prilizuje vsakemu, ki ga sreča.

»Proč, umakni se, pojdi kamor hočeš! Jaz imam pomembnejše stvari za urediti. Odkriti moram, kako je bilo z Jezusovim rojstvom! Poberi se proč! Ti pač nič ne razumeš! Ti si in ostaneš preprosta neumna ovca.«

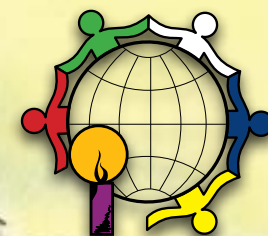
Ovca se ne premakne s svojega mesta. Kaj pa ima na vratu? Videti je kot dragocena ovratnica! To si moram pa natančneje ogledati. Ja, res je, tako dragocene ovratnice pri taki pobegli ovci ne bi pričakoval. Ovca je čisto mirna. Previdno otipam ovratnico. Tu je nekaj trdega – kot mala torbica. Kaj neki se skriva v njej? Razvežem vozec na vrvi in na dan pride mali zvitek. Pisava je komaj čitljiva. Pozorno razvozlam črke. Napisano je: »Tej ovci je ime Mija. Pomagala ti bo poiskati tistega, ki ga iščeš.«

Smešno. Kaj naj to pomeni in kako se bo nadaljevalo? Nehote pogledam ovco in ta mi prikima. Pa naj bo. Hitro spravim skupaj nekaj stvari. Tukaj se dogaja nekaj posebnega. Moram odkriti, zakaj pravzaprav gre.

Nobena pot ni dolga, če imaš ob sebi prijatelja. Japonska

Molimo za sosede,
da bi radi sodelovali in si pomagali.

Molimo za otroke in
za naše misijonarje v Afriki.

Evangelij: **Lk 10,21-24** »Srečne vaše oči, ker vidijo, kar vi vidite ...«
 Goduje sv. Frančišek Ksaver.

LUKA IN OVCA SKUPAJ NADALJUJETA POT

En dan sva že na poti, pa mi še ni jasno, kam naju pelje ta pot. Ta ovca vztrajno hodi vzdolž Genezareškega jezera. Gotovo me vodi v Nazaret. V tem mestu je Jezus odraščal. Če kdo izve, da jaz, Luka, tečem za neko ovco! Ne za psom, ki je lahko vodič, jaz tečem za malo ovco! Prepričan sem, da bova pristala v kakšnem breznu.

Sedaj sva zapustila jezero in pot je vedno bolj strma. Pred nama štrlijo skale in se vzpenjajo visoki hribi. Veter zavija okrog vrhov. Nenadoma ovčka obstane in se ne premakne niti koraka naprej. Sklonim se k njej in ji prijazno prigovarjam, a nič ne zaleže. Primem jo za ovratnico in jo previdno vlečem naprej. Toda ona, kot da ima moč medveda, ostane na mestu. Premakne samo glavo in z njo kaže proti strmemu pobočju. Ušesa je strumno postavila pokonci. Tudi jaz napnem ušesa.

Sprva slišim samo zavijanje vetra. Vendarle pa je še nekaj. Popolnoma nežno in komaj slišno sem zaznal neki hrup, meketanje, kot klic na pomoč. Glas je žalosten, obupan.

Tedaj se tudi Mija premakne in se napoti naravnost proti tisti strmini. Klical sem:

»Stoj, počakaj! Ne po tej strmini navzdol, saj si boš polomila noge.« Obstane in gleda po strmini. Sledim ji. Počasi se spuščam navzdol, plezam preko skal,

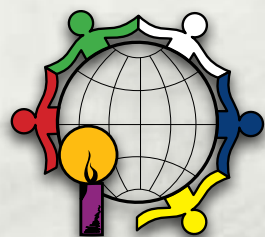
se oprijemljem grmičevja in trave. Čisto spodaj, na dnu, zagledam nekaj črnega. Videti je kot klobčič volne v trnju. Saj to je ovca, ki se je zapletla v trnje. Previdno jo rešim iz trnja. Šepa. Pri padcu po strmini si je zlomila sprednjo desno nogo. Nežno si jo zadenem na rame.

S tem bremenom pač ne bom mogel plezati navzgor po strmini. Vendar sem se zmotil. Pot nazaj je veliko lažja. Vsak korak mi uspe in povsod najdem oprijem, ki ga potrebujem. Prav čudno – ko nosim to ubogo ovco, pot ni težja, ampak veliko lažja.

*Zvezde se ne sramujejo,
 da se zdijo kot kresnice.* Tagore, Indija

 Molimo, da bi bili ponosni,
 da smo kristjani.

Molimo za otroke in
 za naše misijonarje v Južni Ameriki.

Evangelij: **Mt 15,29-37** »Množica se mi smili ... lačnih ne morem odpustiti ...«
 Goduje sv. Barbara.

ŠE ENA OVCA ZA LUKA

Ves zadihan, ampak olajšan, priplezam po zadnjem delu strmine navzgor. Mija se medtem ne premakne s svojega mesta. Tam stoji kakor kip in zre v prepad. Ko pridem do nje, se sprosti. Razburjeno teka sem in tja. Previdno dam rjavo ovco z ramen. Mija jo večkrat obkroži. Tedaj opazi njeno poškodbo. Skloni se in z jezikom začne lizati njeno poškodovano nogo. Ovca je torej rešena. Toda kako naprej? S tema dvema ovicama vendar ne morem naprej. Saj nisem ne veterinar ne pastir. Pa tudi svojo nalogo moram opraviti. Rad bi vendar za mojega prijatelja Teofila raziskal Jezusovo rojstvo. Kaj vendar počnem? Ukvarjam se z neko ovco in rešim življenje še drugi. Utrujen in razočaran se sesedem na drevesni panj. Veter mi vleče okrog ušes. V tem letnem času se prej stemni in noči so zelo neprijetne. Dolgo sedim in premlevam svoje misli. Na lepem se k meni stisne Mija, kot da me hoče greti. Ne daje vtisa žalosti ali obupa. Nasprotno. Budna je in pozorna. Sledil ji bom! S težavo se dvignem, stresem otrple noge in roke ter se podam za ovco. Ja, kaj pa rjava ovca! Saj je ne morem pustiti tukaj. Najprej jo rešim, potem pa bi jo pustil tukaj – takoj mi je jasno, da to ni prav. Zato si jo spet naložim na ramena in z negotovimi koraki krenem za Mijo.

Ovca je postala kot zanesljiv pes čuvaj. Teka naprej in me spet počaka, da jo dohitim. Na vsakem razpotju se zaustavi, pretehta smeri in se potem odloči za nadaljevanje poti. Postaja vedno temneje. Takšno noč na prostem bom komaj preživel. Ravno ko razmišljam o tem, Mija na lepem obstane. Ob poti stoji mala uta. Olajšan vstopim. Prijetno suho je in diši po svežem senu. Tukaj lahko ostanemo čez noč.

Večkrat ravna krivično, ne le kdor kaj stori, ampak tudi kdor kaj opusti! Mark Avrelij

 Molimo, da bi imeli odprte oči
 za ljudi, ki so v stiski.

Molimo za otroke in
 za naše misijonarje v Evropi.

Evangelij: **Mt 7,21-27** »Pameten človek postavi hišo na skalo ...«

NOČ V KOČI

Dani se. Prebudim se. Vse okrog mene je spokojno in mirno. Mija in rjava ovca mi grejeta noge. Kdaj sem zadnjič prespal v senu v kaki uti? Kot zdravnik sem drugače navajen: mehka postelja in topla odeja. Vendar se počutim dobro in sveže. Vse tole me spominja na čas, ko mi je Pavel prvi-krat govoril o Jezusu: »Jaz sem Jezusa videl.« Vendar sem takoj spoznal, da se mi je življenje zaradi njega spremenilo. Tole iskanje sledi o Jezusovem rojstvu je temu krivo. Je naporno, ampak tudi prijetno. S temi mislimi se zlekнем na seno in skozi vhod zrem v nebo. Topli sončni žarki vse okoli mene odevajo v zlato barvo. Tedaj se spomnim nekega govora, ki ga je nekoč imel Jezus. Pri 'Gospodovi večerji', tako rečemo nedeljskemu bogoslužju, sem ga večkrat slišal in ga takoj zapisal. Govor je bil takle: »Poglejte krokarje: ne sejejo in ne žanjejo, nimajo skladišč in ne kašč, pa jih vaš nebeški Oče hrani. Koliko več kot ptice ste vredni vi! Kdo od vas more s svojimi skrbmi svoje življenje podaljšati za en trenutek? Če to veste, zakaj si delate skrbi?«

Danes je danes in gotovo bo to en lep dan. Poleg tega pa nisem sam. Tu sta obe ovci, ki me spremljata. Mija in rjava ovca se počasi dvigneta na noge in se podata pred kočo. Rjava ovca še vedno šepa in vidi se, da ima hude bolečine. Ko tudi jaz vstanem, opazim, da mi kruli po želodcu. Jasno, saj že dva dni nisem ničesar poštenega pojedel. Poiščem nekaj suhljadi in zakurim ogenj. V bližini kočje zaslišim šumenje potoka. Nekaj tople vode, nekaj jagod in kos posušenega kruha me bo okrepilo.

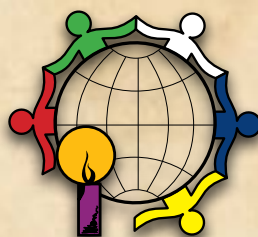
Kdor se učenju posveča, se iz dneva v dan veča.

Lao-ce, Kitajska

Molimo, da bi pametno uporabljali svoje talente.

Molimo za otroke in za naše misijonarje v Oceaniji.

Evangelij: **Mt 9,27-31** »Davidov sin, usmili se nas ...«
 Goduje sv. Miklavž.

POJAVI SE PASTIRSKI PES

Rjavi ovci naredim opornico za levo sprednjo nogo. Očitno ji to dobro dene. Zaradi tega sicer še ne more dobro teči, ampak je pomirjena. »Kako te naj imenujem?« jo vprašam. V trenutku mi pade na misel ime Tim. To ji očitno ustreza. Če izrečem ime Tim, takoj dvigne glavo. No, pa se odpravimo spet na pot. Mija teče spredaj, Tim pa se razgleduje z mojih ramen. Dopoldansko sonce nas prijetno greje. Tako hitro napredujemo. Toda Mija postaja vedno bolj nemirna. Pogosto se zaustavlja in večkrat se stisne k moji nogi tako močno, da skoraj padem. Napetost je prevzela tudi mene in Tima. Živali slutijo nevarnost. Iščem dober in pregleden prostor za moj opoldanski počitek. Toda obe ovci se nočeta umiriti. Stojita mirno, z napetimi mišicami, dvignjenimi ušesi in sta zagledani nekam v daljavo. Tišina je vedno bolj neprijetna. Napeto prisluškujem. Vendar ne slišim niti najmanjšega šuma. Za trenutek se zlekнем na tla. Preden zaspim, zaslišim oglušujoč lajež. Kot iz zraka se pojavi pred nami mogočen pastirski pes. Ima temne oči in gobec, poln ostrih zob. Planem pokonci in z roko tipaje iščem način, kako bi tega psa prepodil. Vendar moji prsti zagrabijo samo šop trave. Psa ne spustim izpred oči in se počasi zravnam. Šele sedaj opazim, da se Mija in Tim sploh ne bojita in ne iščeta zaščite pri meni. Videti sta celo sproščena. Tudi pes ne daje vtisa napadalnosti. Niti enkrat se ne obrne. Čuva nas. Počasi se premika proti Miji in Timu in ju prijateljsko povoha. Videti je tako, kot da se prijatelji pozdravljajo, potem ko se dolgo časa niso videli.

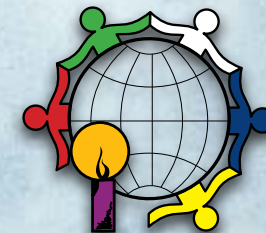
Življenje nam je darovano, zaslužimo ga s tem, da ga sami darujemo.

Tagore, Indija

Molimo, da bi radi pomagali drug drugemu.

Molimo za otroke in za naše misijonarje v Aziji.

Evangelij: **Mt 9,35-sl** »*Oznanjajte: Približalo se je božje kraljestvo ...*«
 Goduje sv. Ambrož.

PASTIR IŠČE OVCO

»Jaron, Jaron, kje si?« Pes počasi dvigne glavo in trikrat zalaja. Med laježem se med drevesi pojavi neki mož. »Ime mi je Manuel. Iščem izgubljeno ovco.« se predstavi. Hoče vedeti, kdo sem in kaj delam tukaj. Sam sebi se zdim smešen, ko rečem: »Sem Luka in imam naročilo, da raziščem Jezusovo rojstvo in ti dve ovci me spremljata.« Nenadoma se Manuelu zasvetijo oči. Krikne: »Tim, a tukaj si! In Mija! Kakšen čudež, niti v sanjah si nisem predstavljal, da vaju bom še kdaj videl.« Manuela povabim, naj sede. Medtem mi pripoveduje celo zgodbo: Mija je bila pred enim letom prodana bogatemu trgovcu. Prepričan je bil, da je ta ovca nekaj posebnega, in da mora izpolniti neko posebno nalogo. Kar ni mogel razumeti vsega. Čeprav je bila prodajna cena visoka, prodaje ni mogel prepričati. Tim slovesa od Mije ni prenesel. Ovci sta zrasli skupaj in sta bili neločljivi. Pred dvema dnevoma je Tim dosegel svoje. Čeprav je Manuel še tako pazil nanj, je ta nenadoma izginil. Celo Jaron, najboljši pastirski pes, kar jih je kdaj koli imel, Tima ni našel. Ampak Manuel se ni dal. Celotno čredo je prepustil prijatelju pastirju, sam pa se je odpravil iskat izgubljeno ovco. Olajšan sedaj objema Tima in Mijo. Potem pride Tim k meni, kot da bi se rad zahvalil. Komaj dojamem, da je to res, da sem tej rjavi ovci dal isto ime kot Manuel. »Je mogoče trgovcu, ki je kupil Mijo, ime Teofil?« vprašam po daljšem premoru Manuela. »Ja, kako pa veš?« Sedaj Manuelu povem celotno zgodbo. Začnem s pismom in nalogo, da moram raziskati Jezusovo rojstvo, pa vse do srhljivega srečanja s pastirskim psom.

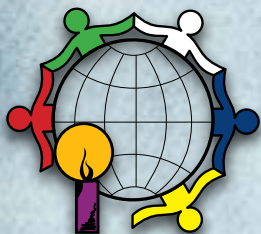
Veselite se večerja, če si koristno preživel dan.

Tomaž Kempčan

Poskrbim za mah, kamenje,
korenine, hlevček in ostalo za jaslice.

Preverim, ali se je v škatlici za
lačne otroke že kaj nabralo.

Evangelij: **Lk 1,26-38** »*Glej, dekla sem Gospodova ...*«
BREZMADEŽNA

*Pot Marija kaže nam,
da ne zaidemo drugam;
Bogu srca zdaj odprimo
in svoj 'zgodbi se' recimo.*

MANUEL POZNA SKRIVNOSTI

»Zakaj me Mija ni peljala v Nazaret, ampak k tebi?« vprašam pastirja Manuela, ko se odpravlja na pot. »Odgovor te bo presenetil, saj imam jaz z rojstvom Jezusa opraviti več, kot si lahko misliš. Izhajam namreč iz stare pastirske rodbine. Moj stari oče je bil eden od tistih pastirjev, ki so odkrili Jezusovo rojstvo.« mi pojasnjuje Manuel. To sem že slišal, da je Jezus prišel na svet v revni votlini, na krmi za živali. »Pripoveduj vendar, kako je bilo takrat!« silim v Manuela. Pastir pa ne nadaljuje s pripovedovanjem. Tiho obstane. Nič oprijemljivega mi še ni povedal. »Ta zgodba je tako preprosta, da jo težko razumeš!« mi reče Manuel. Poteze njegovega obraza postanejo skrivnostne. Silim ga, naj pripoveduje naprej, pa nič ne pomaga. Molče greva dalje. Mija in Jaron tečeta pred nama. Manuel nosi Tima na svojih krepkih ramenih. Ko ne računam več na Manuelovo pripoved, le-ta nadaljuje: »Poznaš Marijo, Jezusovo mamo? Marija je bila mlada dekle. Živela je v Nazaretu. Ljudje o njej niso vedeli veliko. Do, ja, do dneva, ko se je njeno življenje hipoma spremenilo. Angel Gabrijel je prišel k njej in ji rekel: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Prestrašila se je, ker ni vedela, kaj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: »Ne boj se Marija; našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina,

ki mu daj ime Jezus.« Marija je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko nimam moža?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila. Zato bo otrok svet in se bo imenoval Božji Sin.« Marija je odgovorila: »Glej, dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi.« In potem jo je angel zapustil. /prim. Lk 1,28-38/

*So slikarji, ki sonce spremenijo v madež,
in so slikarji, ki madež spremenijo v sonce.*

Picasso

Molimo, da bi poslušali božje navdihe in jih uresničili.

Molimo za vse naše misijonarje in misijonarke.

Evangelij: Lk 5,17-26 »Vstani in hodi ...«

LUKA MORA RAZMISLITI

Kot začaran poslušam Manuela. Zgodbo o srečanju Marije z angelom Gabrijelom in o nenavadnem pogovoru med njima je pripovedoval zelo mirno. Tako prispeva do Manuelove črede. Medtem se je znočilo. Manuel me povabi na prigrizek. Ponudi mi fižol in nekvašen kruh ter za sladico fige. V naglici vržem jed vase. Komaj čakam, da zabeležim vse, kar sem slišal. Vzamem zvitek papirja in ob siju ognja zapišem Manuelovo pripoved. Besedo za besedo. Točno tako kot mi je pastir predstavil dogodek v Nazaretu. Prej kot v eni uri končam. Manuel sedi ob ognju. Ne daje vtisa, da je utrujen, ves čas pozorno spremlja moje delo. »Ti lahko zgodbo preberem?« ga vprašam. Manuel prikima in začnem brati. Besedilo je tekoče in dobro napisano. To bom lahko brez popravkov izročil Teofilu. Ko moje besede izzvenijo, napeto pogledam Manuela. Ta samo molči in je globoko zamišljen. Počasi se obrne k meni. Očitno ga pripovedovanje obremenjuje. Večkrat se zdrzne. Sedaj išče prave besede. »Ne vem, ali si me razumel?« končno vrže iz sebe. »Sem kaj pozabil?« zaskrbljeno vprašam. »Ne, ne. Potek in besede se ujemajo. Samo ne vem, če ti razumeš, kako nekaj posebnega je bilo to srečanje?« Začnem tuhtati. Manuel mi pusti čas, veliko časa. Vedno znova v mislih pogledujem v tisto sobo v Nazaretu, gledam Marijo in božjega poslanca. Dobesedno lahko slišim Marijine besede: »Zgodí se mi po tvoji besedi!« Pasji lajež prekine tišino. Manuel skoči pokonci in steče k Jaronu. Pes stoji na bregu potoka in jezno laja v temo. Manuel spretno vleče črn klobčič volne iz valov. To je Tim. Preutrujena ovca je pri norenju z Mijo padla v vodo. Kljub temu lahko dobro teče. Da bi se posušila, se stisne k Manuelu, ki se greje ob ognju.

Kjer je volja, je tudi pot.

Anglija

Molimo, da bi, če pademo, potem tudi vstali.

Molimo za otroke in za naše misijonarje v Afriki.

Evangelij: Mt 18,12-14 »Bog noče, da se kdo izgubi ...«

LUKA POGRABI SKRIVNOST

To noč komaj kaj zatisnem oči. Na ležišču se obračam zdaj na eno, zdaj na drugo stran. Večkrat vstanem in se zazrem v zvezdnato nebo. Manuelovo vprašanje: »Ne vem, ali razumeš, kaj je pomenilo to posebno srečanje Marije in angela Gabrijela?« mi ne da miru. Tudi Mija se neprestano prebujata. Oba zreva v temno noč. Zvezde to noč sijajo še posebej lepo. Mija me večkrat poboža s svojimi ušesi po obrazu. Hoče me potolažiti in zdi se mi, kot da mi hoče nekaj zaupati. Tedaj mi na lepem kot luskinde pade nerazumevanje z oči. Posebnosti tega srečanja ni mogoče videti. Ni ga mogoče opisati in ne zapisati, človek lahko to samo sliši in občuti. Mija je vedno znova prisluhnila Timu. To je to, kar sem se od Mije naučil v zadnjih dneh. Jaz hodim preveč mimo. Brez Mije Tima ne bi mogel rešiti. Nehote vstanem. Tako je bilo tudi pri Mariji. Bog nas sreča, a mi ga ne vidimo, govori nam, pa ga večkrat ne slišimo. Marija je prisluhnila njegovemu glasu in tako ji je angel lahko sporočil to novico. Previdno vzamem Mijo v naročje. Prepričan sem, da me bo pripeljala do kraja Jezusovega rojstva. Nič mi ne bo razlagala, ampak mi bo pomagala, da bom pozoren na to, kar je pomembno. Olajšano spet ležem in hitro zaspim.

Nimam glave samo zaradi kape.

Ruski pregovor

Molimo, da bi drug drugega vodili po pravi poti.

Molimo za otroke in za naše misijonarje v Južni Ameriki.

Evangelij: **Mt 11,28-30** »*Pridite k meni vsi ...*«**VOL PREPREČUJE VSTOP V KOČO**

Naslednje jutro je drugačno od pričakovanega. Temni oblaki se zbirajo nad nami. Zapiha močan veter. Ovce postanejo nemirne in Jaron se mora kar potruditi, da jih obdrži skupaj. Manuel se odloči za odhod. Hitro spravimo vse stvari skupaj. Ko se odpravljamo na pot, nebo odpre svoje zapornice. Dež neusmiljeno pada na nas. Manuel se zaskrbljeno ozira v nebo. Jaz si naložim Tima na ramena in skušam iti v korak s čredo. Proti poldnevu dospemo do gorske vasice. Dež še vedno ne poneha. Popolnoma premočeni iščemo zavetje v kakšni koči. Mrzlo je in neprijazno. Poleg tega nam je pa še vhod v kočo onemogočen. Pri vratih leži vol, ki nam preprečuje vstop. Opazim, kako postajam besen. Rad bi tega nadležnega vola spodil stran. Komaj se zadržujem. Vendar ta vol očitno gleda samo mene. Manuel in ovce ga sploh ne zanimajo. Nepremično strmi vame. Da bi ga pregnal, ga pogladim po glavi. Tedaj se dvigne, nam da prostor pri vhodu in se sam umakne v zadnji del kočice. »Poznaš tega vola?« me vpraša Manuel. »Kako pa si prišel do tega?« mu odgovorim. »To me čudi,« reče Manuel. »Do sedaj še nikogar od nas ni pustil v kočico.« Zmeden sedem na tla in si snamem mokre sandale. »Mogoče sedaj razumeš več kot sem pričakoval,« začne pogovor. »Pri Jezusovem rojstvu zavzema vol posebno vlogo. Ampak najprej nekaj pojemo in spijmo. Dolgo smo že na poti.« Jaz bi rajši zdaj slišal zgodbo. Vendar vem, da se Manuel ne pusti izsiljevati. Zato se strinjam in vsi se okrepčamo s krasno juho iz leče.

Če je nebo nekomu naklonjeno, mu pošlje prijatelja.

Kitajska

Molimo, da bi si izbirali in imeli prave prijatelje.**Molimo za otroke in za naše misijonarje v Evropi.**Evangelij: **Mt 11,11-15** »*Kdor ima ušesa, naj poslušaj ...*«**VOL IN NE KONJ**

»Pastirji o volu in Jezusovem rojstvu pripovedujejo naslednjo zgodbo.« se Manuel naveže na naš zadnji pogovor. Prosim ga, naj pripoveduje počasi, da bom lahko vse natančno zapisal. Manuel poroča: »Tisto noč, ko bi naj Marija Jezusa podarila svetu, je bilo strahotno mrzlo. Dolga pot je bila za njo in nikjer ni našla primerne prenočišča. Zato se je morala zadovoljiti z votlino za živali. Sredi pastirskega pašnika. Ta votlina pa je imela enega stanovalca, vola namreč. Ta nevrojenega otroka grel s svojo toplo sapo. Tako je bila ta žival popolnoma blizu temu posebnemu rojstvu.« Malo razočaran spustim pero. To se sliši bolj kot prikupna zgodba o živalih (basen). Nad tem pa Teofil ne bo najbolj navdušen. Manuel opazi moje razočaranje. »S to zgodbo torej nisi zadovoljen?« reče. »Nič ne de. Ni ti je treba zapisati in naprej pripovedovati. Zame pa je pomembna. To je tako kot pri srečanju Marije z angelom Gabrijelom. Ne zanašaj se preveč samo na to, kar vidiš.« Zmeden in slabe volje vstanem. Tale pastir se dela učenega na področju vere. Jaz sem dobro izobražen in se gotovo veliko bolj spoznam na sveto pismo kot on. Manuel me pusti na miru in krmi ovce. Še vedno dežuje. Stojim pri vhodu v kočico in zrem v mračno sivino pred seboj. V moji notranjosti je vse nekam zmedeno. Manuel se postavi predme in nadaljuje: »Ni nujno, da je vol v hlevu. Pomembno pa je – to ni konj. Vol je delovna žival. Bog ni prišel kot kralj s konjem in mečem. Prišel je kot mali otrok k ljudem, in sicer k tistim ljudem, ki imajo malo: malo denarja, malo hrane, malo znanja, a veliko dela. In vol jim pri tem pomaga. Zaradi tega je zame pomemben – bil je eden prvih, ki je pozdravil novorojenega Jezusa.«

Dobra zdravila so grenkega okusa.

Japonska

Molimo, da se ne bi ustrašili naporov.**Molimo za otroke in za naše misijonarje v Oceaniji.**

Evangelij: **Mt 11,16-19** »Opravičena je bila modrost po svojih delih.«
 Goduje sv. Lucija.

KDO JE POMAGAL MARIJI

V koči je tesno, ampak toplo. Razmišljam o Mariji. O mladi ženi z velikim sporočilom: »Spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus.« /Lk 1,31/ Ona odgovarja, da ne pozna moža. Na koga naj se obrne? S kom se naj o tem pogovori? Ta vprašanja me ne pustijo pri miru. Težko mi jih je zadržati Manuelu. Ne bi rad, da me spet poučuje. In vendar me vse skupaj teži. Zato ga kljub vsemu sprašujem. »O Jožefu torej nisi nič slišal?« mi sedaj Manuel zastavi vprašanje in nadaljuje: »To me sploh ne preseneča. Jožef ni bil človek, ki bi silil v ospredje. Delal je kot tesar, najprej v Nazaretu, potem pa tudi v okoliških mestih. Bogat ni bil. Izhajal pa je iz ene od starih izraelskih rodbin. Bil je potomec velikega kralja Davida. Ja, imel je rad Marijo, to mlado dekle. Seveda mu je Marija povedala o tem nenavadnem srečanju z angelom. Kako se je odzval na to, ne vemo. Ji je pa popolnoma zaupal, zato jo je spremljal do Jezusovega rojstva in tudi potem.« Ta Jožef mi je pa všeč. Jasno si ga predstavljam, pa ne le kot človeka z močnimi mišicami. Je mož, ki ve, kaj je v življenju pomembno, ki zna poskrbeti tudi za druge in to brez velikih besed in nepotrebnega hrupa. Mora imeti tudi popolno zaupanje v Boga. Če tega ne bi imel, gotovo ne bi verjel tej nenavadni zgodbi, ki mu jo je razodela Marija. »Tukaj je še nekdo, neka žena z imenom Elizabeta. Tudi ta je v tistih težkih trenutkih pomagala Mariji.« S tem sporočilom Manuel prekine moje misli. »Obiskati moraš kraj, kjer je stanovala. Štiri dni hodá je oddaljen, leži v hribovju in se imenuje Ain Karim. Tam vprašaj po Zaharijevi hiši. Tako je bilo ime Elizabetinemu možu. Prepričan sem, da tega potovanja ne boš obžaloval. Tam ti bodo približali skrivnost Jezusovega rojstva.« S temi besedami Manuel zaključi najin pogovor. Izpolnil bom njegov nasvet in se kar jutri odpravil v Ain Karim.

Za dobro delo, veliko kot kapljica, pride v zahvalo žuboreč studenec.

Kitajska

Molimo, da bi vedno poslušali pametne nasvete.

Molimo za otroke in za naše misijonarje v Aziji.

Evangelij: **Mt 17,10-13** »Elija je že prišel, a ga niso spoznali ...«

PROTI AIN KARIMU

Nov dan se razcveti. Končno preneha deževati. Med oblaki že kukajo sončni žarki. Dobro sem spočit in veselim se potovanja. Okrepčam se s kosom sira in nekaj jagodami. Poiščem Manuela. Tudi on si pripravlja stvari za odhod. To me veseli. Ne bo mi treba samemu hoditi. Včeraj sem imel občutek, da se tukaj najini poti ločujeta. Morda sem se pa le zmotil. »Tukaj se najini poti ločujeta. Jaz nadaljujem pot s svojo čredo daleč na jug. Na tvojem potovanju ti želim veliko sreče!« reče Manuel naravnost. V grlu začutim cmok. Ničesar ne morem izustiti, počutim se tako samega. Previdno vprašam: »In kaj je z Mijo? Ona mi vendar mora pomagati razkriti vse o Jezusovem rojstvu?« Manuel pa mi odvrne: »Mija ti je pokazala vse, kar je vedela. Sedaj je stvar v tvojih rokah. Odpravi se na pot. Dolga je in strma.« Žalosten se poslovim od Manuela, Jarona, Mije in Tima. Mija me še spremlja del poti. Potem pa obstane in še dolgo zre za menoj. Večkrat pogledam nazaj. Zavedam se, da ima drugo nalogo, ki jo mora izpolniti. V nekaj pa sem prepričan – zopet se bova srečala. Manuel se moti. Na tak način se naše skupno iskanje ne more končati. Sedaj lahko uredim svoje misli. Pomislim na Jožefa. On mi je lahko za vzgled. Ne veliko spraševati, ampak biti tam, kjer me nekdo potrebuje, in poprijeti tam, kjer sem potreben. Hoja mi je v zadovoljstvo in veselim se že tega, kar bom doživel v Ain Karimu.

Vsi cvetovi prihodnosti so v semenu sedanjosti.

Kitajska

Izdelam voščilnice in jih naslednji teden odpošljem.

Ali je škatlica z darovi za lačne otroke že kaj bolj bogata?

Evangelij: **Mt 11,2-11** »*Pojdite in sporočite, kar slišite in vidite ...*«

**Pot pravo Janez vsem odkrije,
ko jih s krstom reši hudobije;
mi srca si očistimo,
da na božič se pripravimo.**

ŠE ENA ŽIVAL

Pot do Zaharijeve hiše v Ain Karimu je res dolga in strma. Že tri dni sem na poti. Danes me pot še posebej utruja. Vedno znova se ustavljam, se malo oddahnem in se okrepim s požirkom vode. Na vzpetini končno zagledam naselje. To mora biti Ain Karim. Z novim zagonom se poženem proti gorski vasi. »Vstani, ti bedna in neumna žival, in to takoj! Drugače te naženem!« Glasen in jezen moški glas se razlega po hriboviti okolici. Zdrznem se. Kaj se dogaja? Stopim hitreje. Še dva ovinka in že stojim pred visokim, krepkim možem s skuštrano brado. V rokah drži bič. Z njim močno udarja. Pri njegovih nogah se zvija osel; braniti se ne more več. Ko me mož zagleda, za trenutek obstane in mi reče: »To ničvredno ščene noče naprej. Toliko denarja sem dal za to trmasto žival in sedaj se ti kar tako uleže na tla. Kar spal bi ta osel. Jaz pa moram v Ain Karim in to čim prej.« Ne čaka odgovora. Obrne se k oslu in zopet kriči nanj. Osel se mi zasmili in ravnanje tega moža me ujezi. Kaj lahko storim za to ubogo žival? Kaj bi storil Jožef na mojem mestu? Posveti se mi: »Vašega osla odkupim. Povejte mi ceno.« Mož me začudeno pogleda in se hinavsko nasmeji. Navede mi kar previsoko ceno. Ne da bi še naprej izgubljal besede, plačam vsoto in se poslovim. Mož vzame denar in jo urno pobriše. Spet je vse mirno. Osla sedaj skrbno nahranim. Je tako prestrašen, da se kar tresne. Mirno ga ogovarjam in mu dam nekaj pijače. Božam ga po glavi. Počasi in negotovo se dvigne. K sreči ni poškodovan. Tako lahko zadnji del proti Ain Karimu hodiva skupaj. Večer je že, ko povprašujeva po Zaharijevi hiši. Neka mlada žena naju prijazno pozdravi in nama ponudi prostor za prenočevanje.

Rajši srce brez besed – kot pa besede brez srca.

Kongo

**Molimo, da bi znali širiti
veselje in osrečevati druge.**

**Molimo za vse naše
misijonarje in misijonarke.**

Evangelij: **Mt 21,23-27** »*S kakšno oblastjo to delaš ...*«
ZAČETEK DEVETDNEVNICE

PRIPRAVITE POT GOSPODU

»Pripravite pot Gospodu!« Vesel glas me predrami iz spanja. Ne zaželi mi 'dobro jutro', ampak še enkrat ponovi ta nenavaden stavek: »Pripravite pot Gospodu!« Ne da bi čakala na moj odziv, mlada žena zapusti svojo sobo. Počasi vstanem, se umijem in oblečem. V sosednjem prostoru je posoda s svežim sadjem. Usedem se, da bi ga poskusil. Tedaj vstopi žena in prisede. »Ti torej poskušaš odkriti skrivnost Jezusovega rojstva?« me vpraša. Samo prikimam, ona pa že nadaljuje: »Nahajaš se v Zaharijevi hiši. Seveda je on že davno mrtev, bo že 70 let. Ampak v tej hiši na nek način živi naprej. Pomembnejša od Zaharije je njegova žena Elizabeta. Ni jima bilo lahko. Tako zelo sta si želela otroka, pa ga nista mogla imeti. Nekega dne pa se je vse spremenilo. Zaharija je bil kot duhovnik izbran, da vodi bogoslužje v Jeruzalemu. Ko se je vrnil domov, ni mogel več govoriti. Bil je nem. Elizabeta je bila zelo zaskrbljena. Zaharija jo je objel in jo pomiril. Precej časa je trajalo, da ji je razložil, kaj se je v templju zgodilo: Angel Gabrijel se je prikazal Zahariju in mu sporočil, da bo Elizabeta dobila otroka. Mora mu dati ime Janez. Zaharija seveda angelu ni mogel verjeti. Tako je do rojstva otroka ostal nem. Da je Janez prav poseben otrok, so starši kmalu opazili: »Ta bo prerok, ki bo ljudem govoril božje besede.« /Lk 1,5 sl/ Pazljivo sledim ženini zgodbi. »Kaj pa ima to opraviti z Jezusom in zakaj si me danes na tako nenavaden način zbudila?« »Janez,« mi razlaga žena, »je pripravil ljudi na Jezusov prihod, pripravil mu je pot. Ljudje bi se naj odpovedali slabemu. Pomagati bi morali revežem. Vedno znova jim je ponavljal besede preroka Izaija: »Pripravite pot Gospodu.« To ni veljalo samo za tisti čas, to velja tudi danes, tudi zate.« /Lk 3,1-19/

Sreča je edina stvar, ki se pomnoži, če se deli.

Albert Schweitzer

**Molimo, da ne bi bili sebični,
ampak širokosrčni.**

**Molimo za otroke in za
naše misijonarje v Afriki.**

Evangelij: **Mt 1,1-17** »Jezus prihaja iz Davidovega rodu ...«**POJDI PO MARIJINI POTI**

Sadje komaj poskusim. Gospa je že davno odšla. Slišim jo delati na vrtu. Skrbno si vse zapišem. Teofil se bo čudil. Kaj neki je menila gospa, ko je dejala: »Pripravite pot Gospodu – to velja tudi za tebe?« Zakaj neki je to dobro? Rojstvo Jezusa in njegovo življenje je ja že daleč za nami. Ta soba, ta hiša se mi nenadoma zazdi pretesna. Pojdem malo po hribu navzgor proti severu. »Pojdi samo po Marijini poti, tam boš našel tisto, kar iščeš!« zakliče žena za menoj. Sledim njenemu nasvetu. Pot po kateri hodim, je ozka. Visoko grmovje me pri hoji ovira. Vsepovsod so bodice in trnje. Tako slaba pot pač ne zasluži imena Marijina pot. Mislim na Marijo, Jezusovo mater. Nenadoma ne morem niti naprej niti nazaj. S plaščem sem se zapletel v živo mejo iz trnja. Da bi se rešil, mrzlično skočim v stran. Zgodi pa se nasprotno. Enostavno obvisim. Kri se mi ulije po licu in rokah. Pristanem v grmu. Po rokah imam zataknjenih polno bodic. Sam se iz tega ne bom mogel rešiti! Naj kličem na pomoč? Pa saj me tukaj nihče ne bo slišal. Lahko samo čakam, če bi me slučajno mlada gospa iskala; ampak to bo trajalo vsaj eno uro. »Na pomoč! Na pomoč!« kljub temu zakličem, najprej rahlo, potem vedno močneje in bolj obupano. Seveda me nihče ne sliši. Počutim se tako majhnega in nemočnega. Vedno znova poskušam najti kakšen izhod, kakšno možnost rešitve iz te trapaste žive meje. Kaj pa je to? Točno pred menoj, sredi trnja v živi meji raste rdeča roža. Tako lepega cveta nisem še nikoli videl. Previdno in tipaje iztegnem desno roko proti njej in se dotaknem njenih cvetnih listov. Zazdi se mi, da so se trni nenadoma zmeščali. Desno roko spet lahko prosto premikam. Potem se zgodi enako z levo. Spet sem svoboden. Rešen sem trnja! Olajšano se napotim nazaj. Mrači se, ko prispem do Zaharijeve hiše.

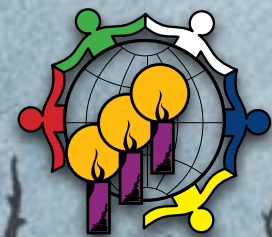
Kjer seješ ljubezen, zraste veselje.

Shakespeare

Molimo za tiste,
ki so osamljeni in zapuščeni.

Molimo za otroke in za
naše misijonarje v Južni Ameriki.

Evangelij: **Mt 1,18-24** »Imenoval se bo Emanuel – Bog z nami ...«**CVET MED TRNJEM**

»Ti si ja ranjen!« S temi besedami me pozdravi mlada žena. »Marijina pot je težka, ampak tudi lepa.« »Govoriš o poti, po kateri sem danes hodil, ali o življenjski poti Jezusove matere?« zmedeno vprašam. »O obeh govorim!« odvrne mlada žena, medtem ko mi iz kože pobira neštete trne in mi obvezuje rane. Jezen sem. Ta mlada žena me poučuje prav tako kot pastir Manuel. »Kje je vendar osel? Grem na pot in to takoj!« ji skopo odgovorim. »Torej si opustil svoje iskanje?« me presenečeno vpraša. Seveda bi rad doživel še kaj več. Sem pa preponosen, da bi še kaj vprašal. Tako nekaj časa v tišini sediva drug ob drugem. Napetost v meni narašča. Mlada gospa se dvigne in stopi k vhodu male hiše. Počasi ji sledim. Začne pripovedovati: »Takrat v Nazaretu, pri tistem srečanju Marije z angelom, ji je le-ta razodel, da tudi Elizabeta, njena teta, pričakuje otroka. To Mariji nikakor ni šlo v glavo, zato se je odločila, da bo teto Elizabeto obiskala. Pot je bila dolga in težavna. Na vsak način je hotela govoriti z ženo, ki se ji je zgodilo enako kot njej, in ki ji bo lahko o vsem pripovedovala. Na tem mestu sta se srečali ti dve nenavadni ženi. Mariji ni bilo treba ničesar razlagati. Elizabeta je namreč že vedela, kaj se je zgodilo Mariji. Vedela je, da nosi v sebi Odrješnika sveta. Obe ženi sta dolgo nemo stali druga ob drugi. Počutili sta se razumljeni in varni.« / Lk 1,39-45/ Moja slaba volja izgine. Ta pripoved, ta posebni kraj – nenadoma vse postane tako mirno in prijetno. »Kaj pa pomenijo vsi tisti trni in rože?« vprašam in se hkrati zavedam, da je to čudno vprašanje. »Trnje in cvetje pripoveduje o življenju Jezusove Matere. V njenem življenju niso bile samo rože in ne samo veselje ob Jezusovem rojstvu, ampak tudi veliko trnja. Gotovo veš, da so Jezusa obsodili na smrt in pribili na križ. Vse to tudi spada k Marijinemu življenju,« pripoveduje mlada žena s posebno nežnim glasom. »Cvetje in trnje spada tudi k mojemu življenju,« odvrnem in se počutim kot da sem ob Mariji.

*Dovolj je, da ugasne ena sama zvezda,
da karavana v puščavi zgreši pravo smer.*

Helder Camara

Molimo, da bi znali in
hoteli pomagati revežem.

Molimo za otroke in za
naše misijonarje v Evropi.

Evangelij: Lk 1,5-25 »Ne boj se, Zaharija, uslišana je tvoja prošnja ...«

V ZRAKU JE ČUTITI NEVARNOST

»Čas je za odhod! Pridi, pred nama je dolga pot! Ko bi le vedel, kje se je Jezus rodil in kdo mi to lahko pove,« prijazno nagovorim oslička. Pristrčno se poslovim od mlade žene: »Zelo si mi pomagala. Skrivnosti Jezusovega rojstva sem prišel precej bliže, čeprav kraja samega še ne poznam.« Žena se nasmehne in meni: »Vse dobro! Pojdi samo za oslom, on ti bo pokazal pravo pot. Srečno pot in ne pozabi pripraviti poti Gospodu!« Osliček odpeketa proč in jo mahne proti Jeruzalemu. Spet se prepustim živali, da me vodi. Besede mlade žene pa me spremljajo vse dopoldne. Kaj pa je sedaj to? Osel hodi vedno počasneje in večkrat celo obstane. Ni videti ravno utrujen, bolj boječ. Tudi jaz postanem živčen. Nekaj visi v zraku – slutiti je nevarnost! Previdno vzamem iz torbe nož in ga vtaknem za pas. Mišice se mi napnejo. Približno sto metrov naprej zagledam naselje. Odahnem si. Tam bova gotovo na varnem. Osliček pa se odzove popolnoma drugače. Prestrašen obstane. Dolgo mu moram prigovarjati, da se končno premakne. Pri vhodu v naselje zaslišiva bobneče glasove: »Stojte! Vse torbe odprite in jih položite na tla!« Več carinikov in rimskih vojakov naju obkroži. Vojak, ki je očitno vodja, stopi k meni: »Prihajate s severa? To je nevarno! Kako se pišete? Gotovo ste nasprotnik rimskega cesarja? Pri kom ste se zadrževali?« Toliko vprašanj naenkrat bruhne vame. Jecljaje dahnem: »Sem Luka, nepomemben rimski državljani iz Antiohije in iščem rojstni kraj Jezusa iz Nazareta!« Poteze na obrazu stotnika se sprostijo in prijazno reče: »Jaz sem tudi kristjan! Pridite z menoj, prenočite lahko v moji hiši. O Jezusovem rojstvu bi tudi jaz rad zvedel kaj več.«

Goro bo premaknil le tisti, ki je v začetku premikal kamenčke. Kitajska

Molimo, da bi z drobnimi stvarmi razveseljevali drug drugega.
Molimo za otroke in za naše misijonarje v Oceaniji.

Evangelij: Lk 1,26-38 »Zgodi se mi po tvoji besedi ...«

RIMSKI STOTNIK

V stotnikovi hiši je toplo in udobno. Hrana je odlična in vino krasno. Stotniku razložim, kako sem postal kristjan in vse o mojem pustolovskem potovanju. »Od kdaj pa ste vi kristjan?« čez čas vprašam stotnika. Začudi se, na kratko konča pogovor in premišljuje, ali mi lahko zaupa svojo zgodbo. Potem dvigne glavo in začne pripovedovati: »Kristjan sem, odkar se zavedam. Moj oče je tudi bil rimski stotnik. Vse o vojni in o krščanstvu sem zvedel od njega. On je bil v službi takrat, ko je bil Jezus križan.« Stotnik si sedaj vzame daljši premor, kot da mora zbrati pogum, da bi lahko pripovedoval naprej. »Seveda to ni bilo prvo križanje, pri katerem je moj oče sodeloval. Toda kot izkušen vojak je čutil - Jezus ni bil nikakršen hudodelec in vendar je moral umreti. Zato je takrat glasno zaklical: »Ta človek je bil zares pravičen.« /Lk 23,47/ Jezusova smrt je spremenila življenje mojega očeta in tudi življenje naše družine. Ponosen sem na to, da sem kristjan.« Stotnikove oči kar žarijo. »Ali veste kaj o kraju Jezusovega rojstva?« ga vprašam. Spet dolgo razmišlja. Potem nadaljuje: »Mi, Rimljani, imamo kar naprej ljudsko štetje. Tudi v letu Jezusovega rojstva je moralo biti tako. Tako sta se tudi Jožef in Marija morala javiti na davčnem uradu. Te popise so hranili v Cezareji.« Razočaran sklonim glavo, ker pot v Cezarejo je zame preprosto predolga. Nenadoma stotnik vstane in večkrat prikima: »Ja, tako je to!« »Kaj mislite s tem?« vprašam začuden. Ne da bi odgovoril na moje vprašanje, stotnik odvrne: »V Jeruzalemu stanuje stari uradnik, po imenu Kornelij. Izhaja iz Cezareje, kjer je urejal popisne liste. Gotovo vam lahko pomaga naprej. Najdete ga v vojašnici v mestni upravi.« Ravno jutri se tudi jaz odpravljam v Jeruzalem.

Kdor ima v srcu ljubezen, ima vedno nekaj, kar lahko da. Avgustin

Molimo, da bi sodelovali pri zmanjšanju revščine v svetu.
Molimo za otroke in za naše misijonarje v Aziji.

Evangelij: Lk 1,39-45 »Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda ...«

KJE JE VOJAŠNICA

»Mi lahko poveste, kje bi našel vojašnico?« To je že četrti človek, ki ga vprašam za pot. Tudi ta mož samo zmaje z glavo in hiti naprej. Torej tako lepo se je dan začel! Midva, moj osel in jaz, se od najinega gostitelja, rimskega stotnika, kar zgodaj na hitro posloviva in se podava v smeri proti Jeruzalemu. Skoraj opoldne prispeva do mestnih vrat. Šele tukaj mi postane jasno: Rimski stotnik mi je povedal samo kraj, ne pa točen naslov. In Jeruzalem je zamotano ovinkasto mesto. Že dve uri blodim po ulicah sem in tja. Postajam vedno bolj utrujen. Pred seboj zagledam velik trg. Tukaj bo gotovo vojašnica. Ne, spet nič – spet se najdem v neki ozki ulici. Vse ulice so videti enake. Popolnoma izgubim orientacijo. Izčrpan se sesedem na stopnice neke hiše. Pobit sem in obraz zakopljem v dlani. Solze se mi vlijejo po licih. Tedaj začutim nekaj mehkega pri svojih nogah. Prestrašen se zberem. Ta dotik ni neprijeten, ampak domač in poznan. Spomnim se nečesa, kar sem nekoč doživel in od tega ni tako dolgo. Dvignem glavo, odprem oči in samo ostrmim: »Živijo, Mija! Kaj vendar delaš tukaj?« Ovca se še bolj privije k meni. Potem skoči stran in teče nekaj korakov naprej. Skupaj z oslom ji slediva. Čez nekaj minut Mija obstane pred veliko sivo stavbo, ki jo čuvajo vojaki. Končno torej najdem vojašnico. Enega od vojakov poprosim, naj pokliče Kornelija. Čez nekaj časa se mi predstavi starejši in prijazen možakar, mi zaželi dobrodošlico in me povpraša po mojih željah. Prepričan sem, da bom sedaj zvedel vse o Jezusovem rojstvu.

V slogi raste to, kar je majhno; v neslogi razpada, kar je veliko.

Sallust

V grobem postavimo jaslice in smreko, da bomo na sveti večer hitreje dokončali.

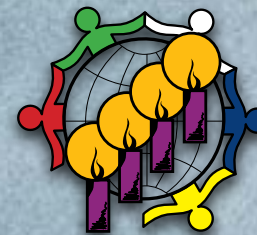
Izdelam še kakšne okraske, vizitke, pripravim kakšno pecivo.

Ne smem pozabiti na škatlico z darovi za lačne otroke – še zmorem kaj dodati?

Evangelij: Mt 1,18-24 »Ne boj se vzeti k sebi Marije ...«

Pot sveti Jožef dogradi, ko se božje volje ne boji; tudi mi tako ravnajmo, se z Marijo v Betlehem podajmo.

KORNELIJ POMAGA NAPREJ

Kornelij mi razloži, da so v rimskem cesarstvu popisovanja ljudi kar redna. S tem se vsi ljudje vnesejo v seznam. Cesar na ta način ve, koliko prebivalcev ima v kraljestvu in koliko davka bo dobil. »Ali je v času Jezusovega rojstva tudi bilo takšno popisovanje, tega ne morem z gotovostjo trditi.« meni Kornelij, ko konča svoje pripovedovanje. Ta stavek je kot meč v moje srce. Je bilo torej vse zaman? Kornelij opazi moje razočaranje in nadaljuje: »Ob takem popisovanju mora vsak iti v tisto mesto, od koder izhaja njegova rodbina. Ali veste, od kod izhaja ta družina Jezusa iz Nazareta?« Napeto razmišljam. Kaj mi je že razlagal pastir Manuel? Da, točno! »Jožef je bil navaden rokodelec, ki pa je izhajal iz pomembne rodbine, namreč rodbine kralja Davida.« Tedaj se razjasnijo poteze na Kornelijevem obrazu. »Mesto kralja Davida je Betlehem!« zakliče. Če je v času Jezusovega rojstva bil popis prebivalstva, potem sta morala Jožef in Marija iti v Betlehem. Ta podatek mi vlije novo upanje. Zahvalim se Korneliju, zapustim Jeruzalem in hitim proti Betlehemu. Osel in ovca Mija mi sledita. Vedno znova srečujemo male in večje karavane. So na poti v Jeruzalem, da bi tam prodale svoje stvari. Nenadoma osel in Mija obstaneta in se ne premakneta niti za centimeter. Tokrat razumem takoj, da se je tukaj nekaj zgodilo. In po kratkem iskanju odkrijem moža, ki zvit leži ob poti. Previdno ga nagovorim, a mi odvrne v nekem tujem jeziku. Levo lice ima oteklo, pa tudi roke in noge ima poškodovane. »Dobro, da sem zdravnik,« si rečem. Uredim, kar je potrebno, in ga skrbno obvežem. Ampak, kaj naj sedaj naredim z njim? Hoditi ni sposoben, nositi pa ga tudi ne morem. Posadim ga na osla. Danes pač ne bomo prišli do Betlehema. Zato spet prenočimo v neki pastirski koči ob poti. Ponoči se tujcu zdravstveno stanje poslabša. Potrebuje resno oskrbo (prave povoje) in mir.

Življenje brez veselja je kot oljenka brez olja.

Anglija

Molimo, da bi otrokom v misijonih bilo lepše.

Molimo za vse naše misijonarje in misijonarke.

Evangelij: Lk 1,57-66 »Kaj neki bo iz tega otroka ...«

IZVEN MESTA

Še v mraku planemo pokonci. Opoldne dospemo v Betlehem. Za skromno zavetišče za poškodovanega tujca bi moj denar ravno še zadostoval. Kmalu najdem gostišče. Potrkam in prosim gospodarja, da sprejme tujca. Ta pa samo zmaje z glavo in meni: »Za tujce nimam prostora! Glejte, da mi izginete!« S sklonjeno glavo zapustim Betlehem. Šele sedaj opazim, kako sem utrujen od dolge poti. Postane mi vseeno. Najraje bi se kjerkoli ulegel na tla in enostavno zaspal. Ampak za kaj takega je prehladno. Kmalu bo tudi tema. Tujec se tudi že s težavo drži na oslu. Pritajeno zdihuje. Samo Mija je še videti sveža. Še vedno teka pred nami. Zdi se, da pozna pot. Spet ji zaupam. Daleč naokoli ni nobene kočice. Osel izčrpan obstane. Mija pa teče naprej. »Počakaj nas! Obstani vendar!« zakličem za njo. Vendar me ne posluša. Že izgine za hribčkom. Sedaj smo popolnoma sami. Pomagam poškodovanemu tujcu z osla in ga zavijem v svoj plašč. Leden veter nam otežuje dihanje. Nikjer v okolici ni najmanjšega kosa lesa, da bi zakuril ogenj. Ostanem pokonci in se poskušam ogreti. Tedaj v daljavi zagledam luč, ki se nam približuje. Razburjen stečem proti luči in kličem: »Na pomoč! Na pomoč! Semkaj! Pridite vendar sem! Nujno potrebujemo pomoč!« In res. Luč se hitro približuje. Tedaj zaslišim znan Jaronov lajež in kmalu tudi globok glas pastirja Manuela. Manuel na hitro zakuri ogenj in naju zavije v tople odeje. »Tako, zdaj si svoj cilj končno le dosegel!« ponavlja Manuel. »Zakaj mi tega nisi ti takoj povedal? Ves napor in vse težave bi ne bile potrebne. S teboj in s tvojo čredo bi lahko šel naravnost v Betlehem.« Manuel se ne ozira na moje nerganje. Samo ponavlja: »Lepo, da si dosegel svoj cilj.« S pogledom na poškodovanega tujca doda: »Sedaj si pripravil pot Gospodu!«

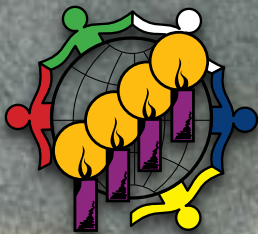
Ko govoriš, morajo biti tvoje besede boljše od molka.

Anglija

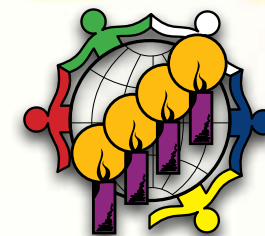
Molimo, da bo naša akcija 'otroci za otroke' obrodila bogate sadove.

Molimo za otroke in za misijonarje med Inuiti v Kanadi.

Evangelij: Lk 1,67-79 *Bog je obiskal svoje ljudstvo ...*

Emanuel – Bog z nami ... Mt 1,18-25/

*Pot iskali dolgo smo,
zdaj nam zvezde sevajo,
v Betlehem smo le prispeli,
rojstvo Božje doživeli.*

KJE NAJDEM JEZUŠČKA

Noč je hladna in polna zvezd. Sem res dosegel svoj cilj? Nekaj zgodb več poznam. Rojstnega kraja pa še vedno nisem našel. Sredi prepletanja mnogih misli in neštetihi odprtih vprašanj zaspi. Nenadoma se pojavi neka postava, ki je videti kot angel. Stopi naravnost k meni in mi reče: »Ne boj se, oznanjam ti veliko veselje, veselje, ki bo za vse ljudstvo – danes se je v Davidovem mestu rodil odrešenik; on je Mesija, Gospod. In to ti bodi znamenje: Našel boš dete, v plenice povito in v jasli položeno.« /Lk 2,9-12/ In v hipu je bila pri njem množica nebeške vojske, ki je slavila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje.« Potem se je angel vrnil v nebo. Skočim pokonci, vzamem baklo in stečem proč. Zdaj bom našel Jezuščka, končno! In res, tam zadaj je votlina osvetljena z žarki svetlobe. Na rahlo odprem vrata. Razočaranje je neizmerno. V notranjosti me ne čakajo Jožef, Marija in Jezušček, ampak ovca. In to Tim! »Tim, tukaj bi moral biti Jezušček, si ga videl?« vprašam rjavo ovco. Tim reče samo: »Jezušček je tu!« Zmeden zapustim votlino. Neizmerno sem presenečen, da Tim govori z menoj. Morda sem se zmotil in zgrešil pravo votlino. Na drugi strani polja odkrijem naslednjo. Tam zagotovo najdem Jezuščka. Vrata so odprta. Vstopim. Tudi v tej votlini ni nikjer Jezuščka. Pač pa me tu čaka moj sivi prijatelj, osel. Brez obotavljanja hitim naprej. Saj ne more biti res! Tako blizu sem, pa ne morem najti Jezuščka. Še ena votlina je. Srce mi razbija, ko vstopim. Poškodovan tujec sedi v njej. »Ti iščeš Jezuščka?« me vpraša v mojem jeziku. »Jezušček je tu!« Pri tem pokaže najprej na mene, potem na sebe. Sedaj v trenutku razumem vse. Da, svoj cilj sem dosegel!

*Dan se nasmehne
tistemu, ki se mu zna
nasmehniti.*

Kerševan

Na sveti večer dokončamo jaslice, pri njih molimo in gremo k polnočnici.

*Svojo škatlico, ta svoj dar Jezusu v lačnih otrocih, nesite k jaslicam.
Hvala vam za vaše molitve! Hvala za vaše darove za lačne otroke!*

Evangelij: **Lk 2,15-20** »*Pojdimo torej v Betlehem ...*«

*Luč Gospoda si vzemimo,
jo tistim v temi ponesimo,
naj sedaj ves svet spozna,
da rešitev prava je prišla.*

JEZUS SE BO RODIL V MENI

Nastopi nov dan. Ovce nemirno tekajo sem in tja. Manuel še vedno sedi pri ognju. Vso noč ga je čuval, da mi ne bi prezebali. Ko se počasi dvignem, me pozorno pogleda. »Se boš sedaj s svojega dolgega potovanja vrnil nazaj?« mi reče naravnost. Počutim se lahkotnega in veselo odgovorim: »Da, imel sem čisto posebne sanje!« »Če hočeš, ti lahko danes pokažem votlino, kjer je bil Jezus rojen. Nahaja se tukaj čisto blizu,« mi ponudi Manuel. »Ni treba, jo že poznam,« odvrnem in spravljam skupaj svoje stvari. Zdi se mi, da se Manuel po tej moji izjavi nič več ne čudi. Samo smehlja se mi. Zdi se zadovoljen in skoraj olajšan. Na hitro se poslovim od njega, Mije, Tima, Jarona in drugih ovc. Stopim k poškodovanemu tujcu in mu komaj razložim, da moram hitro na pot. Gre mu že bolje. Manuel obljubi, da bo tako dolgo skrbel zanj, dokler ne pride popolnoma k sebi. Tujec se samo smehlja in me hvaležen dolgo objema. Za slovo mu še podarim osla. Tako ali tako ga ne bom več potreboval, zanj pa je to gotovo pomoč. Z velikim veseljem sprejme dar. Preden odidem, mi stisne v roko dragoceno verižico. Hitro se oddaljim od mojih prijateljev. Še isti večer prispem v Jeruzalem. Za zlato verižico dobim toliko denarja, da si lahko v Jeruzalemu privoščim prenočišče in tudi plačam pot domov, v Antiohijo. V prenočišču imam končno čas, da Teofilu napišem pismo:

*Visoko spoštovani Teofil,
moje potovanje se bliža koncu. Veliko sem prehodil in srečal ljudi, ki so mi pripovedovali o Jezusu in njegovem rojstvu. Pri tem sem odkril tole:*

Odločilno pri Jezusovem rojstvu se ni zgodilo pred več kot 80 leti, ampak danes in vedno takrat, ko to ljudje sprejmejo. Kako sprejeti Jezusovo rojstvo? Zame je bilo to precej naporno. Moral sem prisluhniti klicu Tima, ovce, ki je padla v jamo, kupiti osla in biti opeharjen ter poskrbeti za poškodovanega tujca. Najtežje zame pa je bilo naslednje – moral sem se učiti, da Bog postane človek, ko človek bližnjega srečuje z ljubeznijo in spoštovanjem. Tega dolgo nisem razumel, čeprav so mi pastir Manuel, mlada žena v Ain Karimu in ovca Mija to vedno znova dopovedovali. Celo angel je moral v sanjah poseči vmes. Sedaj pa vse to razumem in bi rad vse skrbno zapisal. Vsi ljudje morajo sprejeti, da nam Bog želi biti popolnoma blizu, zato je takrat prišel v Betlehem. Še vedno je med nami in nas ne zapušča. To pa lahko posebno doživim, če sem jaz drugim blizu, jim pomagam, sem jim na razpolago. Ta izkušnja me je naredila veselega in srečnega. Upam, da se boš tudi ti tako počutil, ko boš prebral moje veselo sporočilo (evangelij).

Lep pozdrav! Luka

VESELO SPOROČILO SVETE NOČI Lk 2,1-14

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet.

To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča.

Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel:

»Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.«

In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli ...

In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli.

ZEMLJEVID SVETE DEŽELE – PALESTINE – LUKOVA POT

Poslušajte, vsi ljudje, sveti Jožef v mesto gre.
Sveti Jožef in Marija gresta v mesto Betlehem.

Ko pa v mesto prideta, prenočišča iščeta.
Oj ti mesto, betlehemsko, da nas nočeš prenočit?

Sveti Jožef govori: »Za večerjo me skrbi.«
Pa Marija ga tolaži: »Saj večerje treba ni.«

Za ročico jo drži, na oslička posadi.
Potlej gresta ven iz mesta, ven iz mesta Betlehem.

Ko pa iz mesta prideta, bajtico zagledata.
Tam na gmajnci, v revni štalci je rodila Jezusa.

Zdaj pogledjmo vsi v nebo, kako zvezde sevajo.
Oj, te zvezde betlehemske, milosti nam trosijo.

Vsi zapojmo iz srca, v slavo Jezusa Boga,
da nam Dete, betlehemsko blagoslov svoj sveti dá.

Sveta noč, blažena noč!
Vse že spi, je polnoč.
Le Devica z Jožefom tam,
v hlevcu varje Detece nam.
Spavaj, Dete, sladko,
spavaj, Dete, sladko.

Sveta noč, blažena noč!
Prišla je k nam pomoč:
Dete Božje v jasliah leži,
grešni zemlji radost deli;
rojen je Rešenik,
rojen je Rešenik.

Sveta noč, blažena noč!
Radostno pevajoč
angeli Gospoda slave,
mir ljudem na zemlji žele:
človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet.

ČESAR SE MI VESELIMO, RADI Z DRUGIMI DELIMO.

Vabilo za koledovanje – Trikraljevska akcija

Prispeli smo do praznika Gospodovega rojstva. Božji Sin je prišel med nas, da nam prinese v življenje pravi mir in naša srca napolni z veseljem. To veselje pa sedaj radi delimo tudi drugim.

Vabimo vas, da se kot koledniki radi podate na pot po svoji župniji, prinašajte ljudem veselo sporočilo božje bližine, voščite jim praznike in srečno novo leto. Ob tem pa poprosite za darove za naše misijonarje.

Trikraljevska akcija s pomočjo pogumnih in požrtvovalnih otrok v Sloveniji prinaša rešitev otrokom v misijonskih deželah.

Naj vas vodi geslo:
»Naše veselje za srečo drugih.«

Original zgodbe: Adventkalender 2012; Ein Auftrag für Lukas Regenbogen, Tarviser Str. 30, 9020 Klagenfurt; Text von Dr. Michael Kapeller, Klagenfurt

Koledar je za interno uporabo v adventu 2013 izdalo:

MISIJONSKO SREDIŠČE SLOVENIJE

Kristanova 1, 1000 Ljubljana, tel.: 01/300-59-50, e-pošta: missio@rkc.si www.missio.si

Darove za lačne otroke lahko oddate svojemu župniku ali pošljete na naš račun:

TRR: **SI56 0201 4005 1368 933**. »otroci za otroke« sklic **00 279400**

Gradivo pripravil: mss; ilustracije: Kaja Podržaj; lektorirala: Ajda Pori; oblikovanje: Salve d.o.o. Ljubljana

Odgovarja: Stane Kerin, narodni ravnatelj za misijone.

